

Lakati Tibor
1975-1979 „D” osztály

8. osztályos koromban – vagy valamivel előbb – legnagyobb csodálkozásomra felmerült a kérdés a továbbtanulásról. Szerintem a hasonló korú fiúk közül nem sokan gondolkodtak el ezen a kérdésen akkor. Ezért a szüleimnek oroszlánrésze volt a pályaválasztással kapcsolatos döntésünkben, amelyet egyáltalán nem bántam meg.

A „Löwy” kiválasztása mellett két döntő érv szólt. Az egyik, hogy igen markánsan kirajzolódott az, hogy gyerekkorom óta inkább reál, mint humán beállítottságú voltam, amit apám nagyon jól vett észre. A másik, nem kevésbé fontos tény, hogy ő is a „Gépipari Technikumot” végezte el esti tagozaton (sokszor emlegette Szentpéteri tanár urat – aki egyébként még engem is tanított -, amikor kissé pontosítva az esti tagozatos felnőtt diákok szóhasználatát, a következőket mondta: „A feleségük, amikor hazamennek, a vacsorát maguknak **megmelegíti**, de mi a kazánnal **hőt közlünk!**). Szóval, amikor az iskolaválasztásról kellett dönteni, apám a világ legtermészetesebb módján, hatalmasat csodálkozva még a kérdésfeltevésen is, azt mondta: „... fiam, a 'gépipariba' mész.”

Mint említettem, a választást egyáltalán nem bántam meg, hiszen abszolút a profilomba vágott (szerintem bármelyik gimnáziumban meghaltam volna a sok humán tantárgytól). Számomra itt is sok volt az irodalom, amit Palya tanár úr korrektül vett észre az érettségim, amikor is a hibátlan feleletemre (Bánk Bán) csak négyest adott azzal, hogy ellógtam az utolsó évet és „nem tanultam semmit” magyarból, többet nem is érdelek. Hát...! Valószínűleg igaza volt.

Az iskolát végül is jó eredménnyel végeztem. Magyarból **JÓ**-ra, a többi érettségi tantárgyból **JELES**-re érettségiztem.

Az érettségi előtt nem sokkal sikeresen felvételiztem a Szovjetunió egyik felsőfokú katonai tanintézetébe (Kalinyingrádi Felsőfokú Katonai Műszaki Főiskola), amelyet kitüntetéses („vörös”) diplomával végeztem el. Főhadnaggyá avatásom után Ercsibe kerültem az első katonai beosztásomba. Kevesebb, mint két év után felkerültem a Honvédelmi Minisztérium akkori fordító osztályára fordítónak. Azóta gyakorlatilag a tolmácsolás és fordítás vált fő szakmámmá (fő területeim természetesen a katonai és műszaki szaknyelv). Katonai pályafutásom alatt a Honvédelmi Minisztérium legfelsőbb vezetésének tolmácsoltam és fordítottam 20 éven keresztül. Ez idő alatt három alkalommal szolgáltam külföldön egy-egy évet (Mozambikban ENSZ-megfigyelőként, a Kaukázusban EBESZ soros elnök helyi képviselőjének asszisztenseként, majd Koszovóban az ENSZ és a KFOR összekötő tisztjeként). 2005-ben a HM Nemzetközi Kapcsolatok és Protokoll Igazgatóság Tolmács és fordítói osztály vezetőjeként mentem szolgálati nyugállományba, szabadúszó tolmácsfordítóként maradtam a választott szakmám mellett, illetve hívójeles rádióamatőrként (HA8SLT) unatkozás-mentesen élek a hobbimnak, amit egyébként szintén Vácott, a városi rádióklubban kezdtem és szerettem meg 1976-ban.

Jelenleg Kecskeméten élek, két lányom van.

A Löwy Sándor Gépipari és Gépgyártás technológiai Szakközépiskolában eltöltött évek igen meghatározóak voltak egyrészt azért, mert abban a korban az ember a legfogékonyabb az életében végbemenő folyamatokra, másrészt, úgy érzem, hogy az ott ért pozitív behatásokat igen hatékonyan tudtam alkalmazni az eddigi – meglehetősen mozgalmas – életem során. A már említett Szentpéteri tanár úr és felesége, Bors tanár úr, Újvári tanár úr, Csendes Csabáné tanárnő (aki az első 1-esemet adta a középiskolában szakrajzból, ami után elhatároztam, hogy ez még egyszer nem fordulhat elő, így is lett!) és nem utolsósorban osztályfőnökünk Kárpáti tanár úr és a többi tanár kemény szakmai és nevelési elvei irányítottak arra a szakmai útra, amelyre kellemes emlékekkel gondolhatok vissza.

Sok sikert kívánok iskolám utódának, a Boronkay György Műszaki Középiskola, Gimnázium és Kollégium intézményének, valamennyi jelenlegi és volt tanárának, nevelőjének, dolgozójának és természetesen diákjának.